

Górnoszlązak

Pismo codzienne, poświęcone sprawom ludu polskiego na Śląsku.

„Górnoszlązak”
z bezpłatnym dodatkiem niedzielnym „Rodzina chrześcijańska” wychodzi codziennie, z wyjątkiem niedziel i świąt, kosztuje na pocztę i u agentów 1 markę 60 fen. kwartalnie, z odnośnieniem do domu 2 mk. 2 fen.

Przez lud — dla ludu!

— Telefon Nr. 1049. —

Ogłoszenia: 20 fen. za wiersz petytowy jednolamowy. Pray kilkorazowym powtórzeniu udziela się znacznego rabatu. —
Reklamy: 50 fen. od wiersza.

Redakcja, ekspedycja i drukarnia znajdują się przy ulicy Beaty (Beatestrasse) nr. 16.

Kalendarz katolicki:

29-go listopada: Saturnina b. i m.

Wschód słońca:

godz. 7 minut 47

Zachód słońca:

godz. 3 min. 50

Imiona słowiańskie:

29-go listopada: Przemyśl.

Praktyczne rady co do zabezpieczenia na słabość i starość.

Znajomość ustaw robotniczych stała się dzisiaj dla robotnika koniecznością. Nie można nazwać dbałym o swoje i rodziny dobro robotnika, który zdaje się na Opatrzność i ani zawczasu nie pomyśli o tem, żeby też dowiedzieć się czy to z książki jakiej, czy to z gazety swej o tem, czego mu żądać wolno, do czego ma prawo.

A jakiż tego skutek? Oto ten, że wskutek takiego lenistwa i wstrętu do wszystkiego co drukowane, gdy przyjdzie potrzeba i bieda, robotnik taki nie wie sobie rady, a w końcu zwłóceniem sprawy albo kręceniem się niepotrzebnie pozbawia się lekkomyślnie słusznego prawa swego.

Nie zabraknie pewno nigdy takich mądraków, co to wszystko lepiej chcą wiedzieć od innych, choć nigdy nosa do książki ni gazety nie wetkną; co to głupstwem nazywają wszelkie zabezpieczenia, a gdy bieda przyciśnie, najwięcej stękają i uciekają się potem do miłosierdzia bliźnich. Ale są to, Bogu dzięki, wyjątki tylko, a ogół robotników pewno rozumie dobrze ważność i doniosłość przepisów prawnych, ku ich dobru i ochronie wydanych.

Dla łatwiejszego tedy rozpatrzenia się w ustawie, dotyczącej zabezpieczenia na słabość i starość, tak niezmiernie ważnej dla każdego robotnika, podajemy kilka rad praktycznych.

Każdy robotnik powinien się postarać o to, aby w przeciągu 2 lat miał 20 (lub 40) znaczków wlepionych, albo jeśli był chory, poświadczenie choroby. Każdy dobrze zrobi, skoro się dalej zabezpiecza, choćby nawet był przekonany, że już za zarobek pracować nie będzie tak, iż według prawa trzeba mu znaczki wlepić. Nikt nie wie na pewne, czy mu się dobrze będzie wiodło aż do końca życia. Niejedna dziewczyna i robotnica wyszła za mąż, a była przekonana, że już nie będzie potrzebowała wsparcia, a jednak przez chorobę męża lub przez własną chorobę, z powodu śmierci męża na nowo zaczęła pracować i przydałoby się jej wsparcie. Nikt nie wie, czy może już wkrótce nie stanie się niezdolnym do pracy, albo czy nie będzie długie lata niezdolnym. Przypadki chodzą po ludziach. Dziś się komuś powodzi jako tako, a pojutrze może mu się już źle powodzić. Dziś jest zdrowym i potrafi wiele zarobić, jutro go spotka nieszczęście, ciężka choroba, a wtenczas zarobek coraz mniejszy, aż nastąpi niezdolność do pracy. Co potem? Czy to każdy ma tyle, aby mógł wyżyć? Choć może dawniej niejednemu renta wydawała się za małą, tak, że nie warto się o nią starać, to w biedzie mu się przyda nawet najmniejsza renta, gdy już pracować nie może i znikąd może nie ma wsparcia, albo ma go za mało. Kto natomiast lepił i starał się regularnie o znaczki, ten ma przynajmniej coś. Trzeba zważyć, że wydatek na znaczki na zabezpieczenie jest mały. Wystarczy, gdy ktoś 10 znaczków po 14 fenygów co rok sobie wlepie, to jest 12 fenygów na miesiąc.

Za to może być renta, której wartość wynosi 1000, 2000 i więcej marek. Lepsze zdrowie, niż najwyższa renta, dla tego w razie choroby, dobrze bę-

dzie u zarządu zabezpieczenia stawić wniosek o wyleczenie. Karty kwitowe i pokwitowania kart należy zachować, choćby nawet tymczasem nie można renty uzyskać. Nikt nie wie, czy w przyszłości nie będzie się musiał jeszcze raz zabrać do pracy, a wtenczas będzie karty kwitowe potrzebował.

»Robotnik«.

Proces abstynentów.

(Dokończenie).

Mowy obrońców.

W obronie oskarżonych przemawiał jako pierwszy adwokat p. Czapla z Bytomia, roztrząsając ogólnie całe oskarżenie, a pozostawiając szczegółową stronę swoim kolegom. Wywodził on, że w oskarżeniu nagromadzono dużo nieodpowiednego materiału; mianowicie odnosi się to do broszur i listów. Listy te otrzymali oskarżeni w części od osób wcale im nieznanych, i tak naprzykład listy znalezione u Wyciska są własnością Soltysa, lub podobnie broszury itp. znalezione u Pyki. Takie rzekome dowody winy nie są wystarczające, a mimo to prokurator opiera się na nich i powtórzył w przemowie swej to, co przygotował sobie w śledztwie. Tymczasem wynik śledztwa został bardzo znacznie osłabiony przez zeznania świadków przed sądem. Postępowanie dowodowe bynajmniej też nie wykazało, że istniał zorganizowany tajny związek. Wycisk jest marzycielem, który każdego starał się pozyskać dla idei wstrzeźliwości, a że przytem utrzymywał czytelną, policyjnie dozwoloną, więc rzecz jasną, że ludzie schodzili się do niego po książki i przy takich sposobnościach rozmawiali prywatnie także i o sprawach publicznych, czego im nikt zabronić nie może. A wreszcie jeżeliby nawet jaki związek istniał, to w każdym razie nie był on tajnym, w myśl prawa karnego. Rzekomy obchód uroczystości Kościuszkowskiej też nie był dziełem żadnego związku, jak to stwierdzili świadkowie.

Jako drugi przemawiał adwokat pan dr. Rożański z Gliwic, protestując najpierw przeciwko wnioskowi prokuratora o natychmiastowe uwięzienie Rybarza. Przyjechał on na termin z Krakowa, otrzymałszy od sądu zapewnienie, że zaraz aresztowanym nie zostanie, zatem sąd powinien przyrzeczenia dotrzymać, a Rybarz stawi się też dla odsiedzenia swej kary, w razie gdyby go zasądono na więzienie. Dalej wywodził mówca również, że postępowanie dowodowe bynajmniej nie wykazało, jakoby oskarżeni należeli do tajnego związku. Jeżeliby nawet należeli do krakowskiej »Eleusis«, to jeszcze by to nie mogło być karygodnym, bo »Eleusis« jest towarzystwem uznanym przez władze austriackie, a należą do niej także szkolarze. Prokurator kładzie tak wielki nacisk na listy, zabrane u oskarżonych, i twierdzi, jakoby z nich wynikało, że oskarżeni dażą do oderwania polskich dzielnic od państwa pruskiego, tymczasem w rzeczywistości chodzi im tylko o walkę na drodze legalnej, o najzwyczajszą opozycję wobec rządu, a do tego każdy obywatel jest uprawniony, a korzystają z tego prawa także stronnictwa niemieckie.

Adwokat p. dr. Seyda z Katowic wyraża na wstępie swe zdumienie nad

tak niesłychanie wysokimi wnioskami prokuratora oraz stwierdza, że prokurator, nie uwzględniając wcale wyniku postępowania dowodowego, odczytał tylko całe ustępy z aktu oskarżenia. (Przewodn. bierze prokuratora w obronę, lecz p. Seyda podtrzymuje swoje twierdzenia.) Dalej wskazuje też mówca na to, że świadkowie pod przysięgą zeznawali inaczej, aniżeli opiewały protokoły policyjne, i to dzięki lichej znajomości języka polskiego odnośnych urzędników policyjnych. Wobec tego atoli też sąd powinien więcej przypisywać wagi zeznaniom potwierdzonym przysięgą, aniżeli protokołom. Ze oskarżeni składali u Wyciska swe fajki, to jeszcze nie dowodzi, że tworzyli wspólnie jakiś związek. Oskarżeni nie są też tak ciemni, aby mieli wywieszać publicznie swoje wyznanie w postaci fajek, że należą do tajnego związku. W obecnym procesie brak wszelkich dowodów; podczas gdy w procesie w styczniu wykazano przy najmniej, że oskarżeni zwolowali się i chodzili na wspólne pogadanki, tak w obecnym ani jedno zebranie, rzekoma uroczystość Kościuszkowska, nie jest na pewno udowodniona, a natomiast w oskarżeniu wojuje się z fajkami. Wreszcie jeżeli nawet oskarżeni zawiniли, to główną winę ponosi panujący obecnie system antypolski, ponoszą winę te osoby i czynniki, które nie pozwalają Polakom korzystać z przynależnych im praw konstytucyjnych i uniemożliwiają im prawidłowe odbywanie zebrań. Gdybyśmy na równi z Niemcami mogli korzystać z konstytucji, wówczas nie byłoby podobnych procesów o tajne związki.

Adwokat p. Wnukowski z Bytomia wykazuje również, że oskarżenie opiera się tylko na przypuszczeniach, a sąd na mocy tego oskarżonych karać nie może. Jeżeli zbierali się wspólnie i pielegnowali śpiew i mowę polską, to tem jeszcze nie wpływali na sprawy publiczne. Co najwyżej można by ich karać za niezameldowanie owej rzekomej rocznicy Kościuszkowskiej, jeżeliby sąd nie miał uznać, że ta też była tylko urządzoną prywatnie.

Wreszcie jako ostatni przemawiał referendaryusz Spitz w obronie oskarż. Kunerta, wnosząc o uwolnienie tegoż, ponieważ biorąc udział w owej uroczystości Kościuszkowskiej, liczył K. dopiero 15 lat i wobec tego nie miał świadomości, że może się narazić na karę.

Po krótkiej utarczce między prokuratorem a obrońcami sąd udał się na naradę, poczem ogłosił znany już czytelnikom naszym wyrok, wśród grobowej ciszy publiczności, zapelniającej przeznaczony dla niej przedział po same brzegi. Wyrok sprawił bardzo przygnębiające wrażenie, gdyż nikt się nie spodziewał, że będzie tak surowym.

Tak więc skończył się ten proces abstynentów polskich, z tak wielkim krzykiem i hałasem zapowiadany przez gazety hakatyjskie, które mającymi o zdradzie stanu, że proces odbędzie się przed sądem rzeszy w Lipsku, i tym podobne brednie.

Tymczasem nic z tego; chodziło tylko o rzekomy tajny związek, i tylko jedno jego posiedzenie stwierdzono, mianowicie ową uroczystość Kościuszkowską, którą zdaniem sądu należało zameldować na policyi. Posypały się więc kary, a serce każdego Polaka ścisła się

z bólu, że kilkunastu rodaków zapoznać się musi z więzieniem pruskim.

Nie wątpliwy, że sędziowie wydali wyrok według najlepszego swego przekonania, ale w takim razie stwierdzić musimy szczegół, na który wskazuje uzasadnienie wyroku, a który tymczasem nie zgadza się z rzeczywistością. Mianowicie powiedziano w uzasadnieniu wyroku, że karygodny czyn oskarżonych należy tem surowiej ukarać właśnie tutaj na Górnym Śląsku, ponieważ Górną Śląsk jest ziemią niemiecką, która nigdy do Królestwa Polskiego nie należała, a polskie dążności wniesiono tutaj tylko przez agitatorów z zewnątrz. — Otóż stwierdzić musimy, że takie mniemanie jest fałszywym i zdradza nieznaną historię Śląska i Polski u sędziów gliwickich, skoro, jak już powiedzieliśmy, wątpliwe nie można, że sądzili według najlepszego przekonania. Albowiem Śląsk od początku historycznych dziejów polskich aż do śmierci króla Bolesława Krzywoustego w roku 1138 z małemi przerwami tworzył integralną część Polski i nosi też nazwę Starej Polski. Później łączność ta była wprawdzie luźniejszą, po podziale państwa, lecz pomimo tego Śląsk nie przestał być dzielnicą Polski, pod panowaniem swych dziedzicznych książąt piastowskich, a dopiero w roku 1335 król Kazimierz Wielki odstąpił Śląsk Czechom; ustawa więc zwierzchnictwo świeckie, atoli pozostało i nadal jeszcze i trwało przez długi czas zwierzchnictwo kościelne arcybiskupstwa gnieźnieńskiego. Ziemia śląska była więc polską i pozostała nią, bo i język polski zachował się wśród ludu.

Ze Kazimierz Wielki zrzekł się traktatem państwowym posiadania Śląska, to jeszcze nie jest koniecznym, aby i ludność Śląska miała się wyrzec polskości, bo o przynależeniu do tej lub owej narodowości nie stanowią traktaty państwowe i granice na mapie nakreślone, lecz narody same. Przecież i Prusacy, gdy Napoleon I. po bitwie pod Jeną zabrał im połowę kraju, nie wyrzekli się swej narodowości i pozostali Niemcami, tak też i lud na Śląsku, choć wielki całe nie należał do Polski, ma prawo zachować swą narodowość, i jak był, tak pozostanie też polskim, skoro sam tego chce.

Polska.

Zabór pruski.

Hakatyzm apteczny.

Z Kępna piszą do »Dzien. Pozn.«:

W załączeniu przesyłam wycinek z ostatnich anonsów gazety farmaceutycznej (aptekarzkiej), gdzie właściciel apteki niemieck p. Müller w Kępnie poszukuje ucznia do apteki i przeznaczają mu »Ostmarkenzulagi«. Coś podobnego nie bywało dotąd.

Za rzekomą obrazę cesarza

aresztowano, jak pisze »Schneidemühler Ztg.«, z rozkazu prokuratury i osadzono w więzieniu śledczym aptekarza pana Wiktora Litwińskiego z Ujścia. Rzekomej obrazę dopuścić się miał przy otwarciu lokalu »Kaisergarten« w Ujściu, gdzie podczas toasty na cesarza podobno siedział, paląc papierosa.

Niepodobnym do uwierzenia,

a jednak ma być faktem, jak donoszą »Dzien. Pozn.« w następującej sprawie

